

BOGDINJA DANICA.

Katoliški cerkveni list.

№ 36.

V četrtek 4. kimovca.

1851.

K Marijnimu presvetimu Sercu.

O Marija, naša ljuba Mati!
Sprejmi v milostno Sercé
Verne vse, k' jih tvoje množ'ce
Tebi dans perporočé.

O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé,
K tebi, k tebi kopernijo
Naše misli in željé.

Vse duhovne, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Naše duše vedno jih težijo,
Naši grehi jih skerbé.
O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé;
Sproš', naj Bog duhovnam vsliši
Njih molitve in prošnjé.

Naše starše, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Ti jim vračaj, ti obilno plačaj:
Noč in dan za nas skerbé.
O Marija, o Marija!
Ti imaš materno Sercé;
Vsi smo tvoji sini, hčere,
Naše serca te želé.

Vse nedolžne, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Varuj, varuj, varuj njih nedolžnost,
Varuj de je ne zgubé!
O Marija, o Marija!
Ti deviško imaš Sercé;
Vsi želimo tvoji biti —
Tvoji bratje in sestrcé.

Otročiče, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Teb' nezvést noben — nobeden biti
Vekomaj nikolj ne smé!
O Marija, o Marija!
Otročiško imaš Sercé;
Otročiči tvoj' čmo biti:
To je, to je ljubo imé.

Grešnikom, Marija ljuba Mati!
Vlij žalvanje v njih sercé;
De čez grehe, čez nesrečne zmote
Jokajo, dokler živé.
O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé;
O ne pust', de b' nespokorne
Duše v strašno večnost šle!

Vmirajoče, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Sproš', de zbrise večni Océ
Vse njih grehe in dolgé.
O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé;
Sleheru naj na smertni postlji
Tvojo sladko milost zvé.

Duše v vicač, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
Naj se jim njih oginj, bolečine
Hitro, hitro ohladé.
O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé;
Tud, če 'z naših kdo je v vicač,
Oh podaj mu berž roké!

Zive, mertve, o Marija Mati!
Sprejmi v milostno Sercé;
K svet'mu Trojstvu vse, o vse pokličí
Nad oblake, nad zvezdé.
O Marija, o Marija!
Ti imaš milostno Sercé;
Daj vsem vernim prav živeti,
De svet' raj si perdobé. J.

Od misjonarja g. Knoblerja.

Iz Rima piše dopisnik v „Volkshalle,“ kar je od g. misjonarja samiga slisal, kakor pravi. Desiravno se je od g. Knoblerja iz Avstrijskiga ze toliko lepiga slisalo, desiravno je bil povsod s tolikim navdihom sprejet, so bili vendar v Rimu nekoliko nezaupljivi in dvomljivi nad vspeham njegoviga misjona. Poslednje oznanila namrecé, ki se

pred nekoliko leti naravnost iz afrikanskega misjona v Rim perše, so to početje za prazno razglasile, ki se nima nikakoršnega uspeha nadjati. Bile so namreč od tacih spisane, katerih gorečnost se je nad neštevilnimi trudi ohladila; torej so že mislili misjonare nazaj poklicati in jih kam drugam bolje oberniti. Torej je lahko misliti, da so se čudili, ko je g. Knobleher z naravnost nasprotnimi v Rim peršel. Ko so pa iz njegovih lastnih ust slišali, per čem de so te reči, so se naglo vse misli spremenile; sveti Oče so ga z velikim veseljem sprejeli, in mu rekli, da jih z nezmerno radostjo napolnuje nepričakovano pospešenje početja, ktero so mislili da je zgubljeno. Popolnoma so poterdili, da se je Dr. Knobleher nar poprej na Avstrijsko za pomoč obrnil, ker bi ne bilo ne od Lyonskiga društva, ne od propagande tako obširne pomoči in tako močne brambe zoper nasprotovanje turkov perčakovati. Posebno zlo so pohvalili sveti oče ljudoljubno obnašanje cesarske družine in avstrijske vlade do gospoda misjonarja. Tudi so sv. Oče na Knobleherjevo prošnjo obljubili, misjonu zopet škofa dati, ako bodo perve misjonske naznanila srečne in da se le namenjene početja za terdno vstavijo, (poprejšni v ta namen posvečeni škof je zavolj slabih znanj v Afriki drugej opravilo dobil). Dr. Knobleherja so pa v tem zvolili za apostolskiga namestnika vikarja (provikarija) v srednji Afriki, ker dosihmal je on imel svojo oblast le od ranjega O. Ryllo-ta. Darovali so mu potlej sv. Oče en kelih in eno moštranco za njegov misjon, in svoj apostolski blagoslov za srečen uspeh misjona. — „Volks-halle“ se pristavi, da bodo prihodnjice misjonske naznanila v vsih jezikih cesarstva natiskovane, in da bo avstrijska vlada napravila v Kahanu lastno poslanstvo (konsulat) v misjonsko brambo, in da bodo misjonarji in vsa njih roba na derzavne stroške v misjon peljani. — Taka vlada res zasluži, da vsaki katolski duhoven pri vsaki sveti masi za njo moli.

Iz Ljubljane. Ravno pred svojim odhodom iz Tersta je g. misjonar Dr. Knobleher nekemu perjatu v Ljubljano pisal. Vsim svojim rojakam se za bratovsko sprejetje perserčno zahvaljuje, pravi, da mu bodo ti prijetni dnevi v njegovih domačih za vselej nepozabljivi, da mu bo ta ljubezin v vsih težavah, terpljenji, vojskovanji in pomanjkanji moč dajala, in mu vse grenkosti oslajevala. „Zavest — pravi on dalje — da me toliko bogoljubnih duš neprenehama brambi Božji perporočuje, mi silno polajšuje britkost odhoda, in mi napolnuje dušo z nar občutljiv sim veseljem duhovskega občenja, ker se vsak dan kakor udje ene in ravno tiste cerkve pred trnam Narviksiga, svojiga vesoljniga Očeta v nebesih, že tukej na zemlji zbiramo; in akoravno se morebiti na tem svetu več ne dobimo, imamo vendar upanje, da se bomo enkrat vsi zopet skupej znašli, kjer ne bo več ločenja, ne britkosti.“

Znaki ali znamenja svetnikov na podobah.

(Dalje.)

S. Neza, devica in marternica. Njeno posebno znamenje je belo jagnjiče. Njeno latinsko ime Agnes pomeni namreč po naše jagnje, ker je bila nedolzna in krotka, kot jagnjiče. Tudi ko so njeni starši žalostni na njenim grobu čuli, se jim je zveličana devica z veliko trumo drugih devic v zlatih plajših prikazala, ter

belo jagnjiče na strani imela; tedaj je svoje starše potolažila rekoč, da je zdaj v nebesih njemu zaročena, kteriga je na zemlji iz celiga serca ljubila.

S. Pavla spreobrnjenje. Podoba njega, ki je popred cerkev preganjal, potem pa goreč apostelj bil, kaže od strahu na tla podertiga, in od neba svetlobo dol gredočo, iz ktere je Gospod se glasil: Savel, Savel! kaj me preganjaš? To je po besedah apostolskiga djanja. V podobah je večjidel konj zraven, ker se sploh misli, da apostelj takrat ni peš hodil proti Damasku.

2. Svetniki v svečanu.

S. Blaž, škof in marternik. Njegovo znamenje je sveča. Ko je bil namreč sveti mož pred sodnika peljan, je na poti ozdravil dečka, kterimu je bila ribja kost v gerlu obtičala; položil je roke nanj, ali kakor nekteri pravijo, mu je tudi svečo gorečo na vrat pritisknil, in deček je bil iz smertne nevarnosti rešen. V nekterih krajih je zatorej navada, s. Blaža dan ljudem dve žegnani sveči krizem na vrat pokladati s prošnjo, naj bi bili s pomočjo s. Blaža od vratnih bolesin obvarovani; rimska cerkev te navade ni sprejela, tedaj tudi pri nas ni vpeljana.

S. Agata, devica in marternica. Ona derži persi v rokah; v terpinčenji namreč so ji bile neusmiljeno persi s klešami odtergane, in s. devica je trinoga resno grajala, rekoč: Kervavi trinog! se ne sramuješ ženski vzeti, kar si sam pri materi sesal?

S. Rotija, devica in marternica. Jerbasčik z rožami ima v rokah. Ko je bila namreč sveta devica v smert peljana, se ji je pisar Teofil posmehoval rekoč: Pošlji mi iz paradiza od svojiga ženina rož iz sadu. In glej, ko je ona smert storila pod mečem, tu stoji neznan lep deček pri Teofilovih vratih z jerbasčkam jabek in cvetic, ter mu pravi: To ti pošlje Rotija iz verta svojiga ljubka. Teofil se zavzame, bil je namreč zimski čas, ko takih stvari ni bilo na zemlji najti; tedaj se je h Kristusovi veri sam spreobrnil, in je tudi s smertjo svojo stanovitnost pričal.

S. Apolonija, devica in marternica. V njenim terpinčenji so ji bili zobje izruvani; zatorej se ji na podobah dajo kleše z zobam v roko.

S. Valentin, mašnik in marternik. Večkrat se mu da na stran deček v božjasti lomljen; ta sveti mož je namreč mnoge čudeže delal, ozdravil je slepo deklico, pomagal tudi mertvoudnimu ali božjastnimu.

S. Petra stol. S. Peter je svoj škofski sedež ali stol nar pred v Antiohii postavil l. 35, in potem l. 42 v Rimu; od tega spomin se obhaja v prošencu, od uniga pa v svečanu; na podobi tedaj je apostelj na škofovim ali papeževim stolu sedeč, s papeževo kapo na glavi, in s ključi, znamenjem duhovne oblasti, v rokah.

S. Matija, apostelj. Njegovo znamenje je sekira; ko je namreč apostelj v zadnje v Judejo nazaj prišel, in je Kristusa ondi oznanoval, je bil po povelji višiga duhovna Aniana kamnjan; in ko je umirajoč na zemljo padel in roke proti nebu vzdignil, je rimski rabelj priškocil, in mu s sekiro glavo odsekal.

3. Svetniki v sušcu.

S. Tomaž Akvinski, minih in cerkven učenik. Sonce ima na persih, znamenje razsvetljenja v božjih rečeh.

S. Franciška vidova. Včasih se ji da hlebec kruha v roko, ker je bila dobrodelna proti ubogim, včasih angelčik na stran, ker jo je njeni angel varh v podobi lepiga dečka vedno njej vidama spremljal.

S. Gregor papež. Njegovo posebno znamenje je s. Duh v podobi golobca. Njegov diakon Peter namreč od njega piše, da mu je dostikrat vidil s Duha

v podobi golobca nad glavo, ko mu je bukve v pisanje narekval; to je bilo znamenje, kolikó de je veliciga pa-peža s. Duh navdihoval.

S. Jedert, devica, opatica. Njeno znamje je vreteno preje, pred ko ne od tega, ker je svoje nune ne samo k molitvi, ampak tudi k pridnimu delu napeljevala; preja pa kdaj ni bilo tako malo cenjeno delo kakor zdaj, ker so tudi viteške gospe koželjo v rokah imele. Da miši prejo snedo, ako se s. Jederti dan prede, je le prazna basen kake lene predice; morebiti pa so miši, ki prejo jedo le podoba od nehanja hišniga dela zlasti od preje, ker se o spomladi poljsko delo začne; morebiti je to ostanik malikovavske navade, in kakor je bila Nemcam Friga ali Fraja boginja preje, tako je znala biti Slovincam Vesna ali Živa ali drugač imenovana boginja, kateri se je o spomladi god obhajal.

S. Jožef, ženin Marije Device, rednik Jezusov. Njemu se daje bela lilija v eno roko, znamenje njegove deviške čistosti, in dete Jezus v naročje, ker je kot oče mu bil varh in oskerbnik.

S. Gabriel, veliki angel. Lilija je v njegovi roki, ker je oznanil Marii, de bo Mati božja, in bo vonder neomadeževana devica ostala.

S. Benedikt opat. Njegovo posebno znamenje je kozarec s kačo. Minihi nekiga samostana, katerim se je njegova voditev preojstra zdela, so mu hotli v pijači s strupam zavdati; sveti mož, ki zato ni vedil, je vzel pijačo, pa je po svoji navadi popred križ nad njo storil; kar se je posoda razletela, in on je sovražno nastavo spoznal, ter samostan zapustil, in se na Kasinski gori vselil.

S. Rupert, škof. V znamenje ima kakor je viditi, pokrit jerbas, morebiti kaže to na njegovo dobrotljivost do ubogih, s katero jim je darove in živež delil; saj je bil njegov pregovor: Le to je moje, kar ubogim dam. (Noben med novimi popisi življenja svetnikov ne da gotoviga razlaganja tistiga znamenja, tudi v raznih cerkvenih zgodbah ga ni najti; morebiti bo pozneje ali drugje veči sreča).

4. Svetniki v malim travnu.

S. Francišk Pavlanski, ustanovitelj posebni-ga miniškiga reda. Najde se na njegovih podobah napis s latinsko besedo charitas, to je ljubezin; on je namreč ljubezin bližniga v posebno znamenje svoji-ga reda vzel.

S. Vincenci Fereri, minih, gorec oznanovavec besede božje. Posebno znamenje pri njem je ognjen jezik nad glavo, ker je imel dar jezikov, in so njegovo besedo poslušavci raznih narodov ob enim razumeli; tudi perutnice, ker je z veliko naglostjo veliko evropskih dežel prehodil, in kakor z angelsko močjo ljudstva k pokori in poboljšanju obrnil.

S. Lambert škof, tuč marternik. Kelih ima v rokah, morebiti ker je s to sveto posodo v rokah nevernikom s. evangeli oznanoval, ali pa ker je bil ravno iz božje službe gredoč, zna biti še s sveto posodo v rokah, po hudobnežih napaden smert storil, s sulico preboden. (Gotoviga razlaganja ni bilo od tega znamenja najti; naša pratika ima tega svetnika 14. mal. travna, drugje je 17. kimovca).

S. Helena, cesarica. Križ v roki je njeno znamenje, ker po njenim skerbnim prizadevanji je bil v Jeruzalemu križ našiga Zveličarja najden, ki je bil blizo tri sto let v zemlji zakopan. (To svetnico ima naša pratka 15. mal. travna, ker se ta dan v nekterih škofijah obhaja; rimski martitologi ali popis svetnikov pa jo ima 18. vel. serpana. Druga s. Helena 22. vel. travna pa je bila zgol devica v Antisiodoru na Francoskim. To v opomin, ker se marsikteri o dnevu motijo).

S. Juri, marternik. Vpodobuje se kakor vojak na konji, ki se z drakonam (lindvernam), kačo strahovitiga pogleda, bojuje in ga konča. Stare legende ali pripovedi iz življenja svetnikov govore namreč, de je junaški vitez kraljevo hčer rešil od drakona, katerimu so mogli vsaki dan človeka v jed dati, de bi ne bil celiga mesta končal. Učeni razlagavci menijo de je s tem le naznanjeno, kako se je s. Juri serčno zoper skušnjave satana, stare kače, vojskoval, in sveto vero ohranil.

S. Marka, evangelist. Njegovo posebno znamenje so evangelske bukve in lev; pisal je namreč evangeli, ter začel z besedo: Glas vpijočiga v pušavi, pripravite pot gospodovo. Na ta glas v pušavi kaže podoba leva, kakor razlaga s. Hieronim, ker lev ima strasin glas in v pušavah stanuje. Podoba leva kaže tudi na kraljevo imé Kristusovo; lev je kralj med živalimi, Kristus pa imenovan lev iz Juda, pripravlja se mu tudi pot kakor kralju.

S. Katarina Senenska, devica iz tretjiga reda s. Dominika. Zaznamova jo pred drugim ternjeva krona na glavi; v prikaznji namreč ji je Gospod ponudil dvojno krono na izbero: rožnato in vso časno srečo, ali pa ternjevo in nebeško kraljestvo; goreče je sveta devica poprijela ternjevo, in jo globoko na glavo pritisnila, in mnogo terpljenje je bilo zdaj njeni del na svetu.

5. Svetniki v velikim travnu.

Ss. Filip in Jakob aposteljna. S. Filip ima palico s križem, ker je bil za Gospoda krizan; s. Jakob pa kol ali valjavnico, ker je bil z verhtempeljna veržen in z valjavnico pobit.

S. Florjan, marternik. De oginj gasi z vodo ga da na znanje; časté ga namreč kakor priporočnika zoper nesrečo ognja, ker je ta serčni vojak želel v ognji zgoreti za Kristusa. Tudi pravijo, de je bilo v slamo povito njegovo telo, ko je v vodo vtopljen bil, skrivaj v pokop spravljeno; slama pa je za oginj posebno nevarna, tedaj se ubozneji ljudstvo, ki s slamo hiše krije, zaupljivo v njegovo pomoč obrača.

S. Izidor, pobožni kmet. Kaže se v kmetiški obleki, rožnikranc v rokah, ker je z delam molitev obilno združil.

S. Pankraci (Pangric), marternik. Sekira ga pokazuje, ker serčni mladenček je po raznim terpinčenji pod sekiro glavo dal za Kristusa.

S. Janez Nepomučan, mašnik in marternik. Perst na ustih derži; molčal je namreč od spovedne skrivnosti, in ni hotel češkemu kralju Vaeslavu razodeti, kar se je kraljica Joana obtoževala, zato je bil terpinčen, in v Veltavi (Moldavi) vtopljen. Tudi ga jezik v svetlobi zaznamova, ker je ravno jezik njegov, s katerim je molčal nestrohnjen do zdaj ohranjen.

(Dalje sledi.)

Nove milosti za prijatle sv. roženkranca.

Sveti Oče Pij IX. so vsim po cerkvenih postavah napravljenim ali tudi še le prihodnjim bratovščinam naslednje odpustke dodelili. O praznikih rojstva, oznanjenja, očiševanja, darovanja in vnebovzetja Marije Device, potlej o dveh kterih koli sabotah v postu, v god vstajenja in vnebohoda našiga Gospoda Jezusa Kristusa in na Binkošti zamore popolnoma odpustike od predpraznika do solnčniga zahoda o imenovanih dnevih zadobiti, kteri se te dni skesano spové, sveto r. Telo vredno prejme in eno cerkev pobožno obiše ter v nji nekaj časa v namen svetiga Očeta k Bogu moli. — Tisti, ki s spokornim duham saj en del roženkranca demá, ali v

cerkvi, ali v kaki kapeli skupej molijo, zadobijo odpu-
 pustike za 10 let vselej. Pa tudi drugi verni, ako-
 ravno niso v nobeno roženkransko bratovščino zapisani,
 vender en del roženkranc saaj po trikrat v tednu molijo,
 zamorejo poslednjo nedeljo vsaciga mesca popolna-
 ma odpuštike zadobiti, ako se skesano spovejo, pobožno
 k božji mizi pristopijo in eno cerkev obišejo ter v
 nji v papežev namen molijo. Ti odpuštiki se zamorejo
 tudi dušam v vicah v prid obrniti, in veljajo za vse
 prihodnje čase. — Po Slovenskim je še veliko hiš, v
 kterih so roženkranc še dozdej let in dan vsak dan
 molili, desiravno ni bilo toliko dobrot s to molitevjo
 sklenjenih, kolikoršne so zdaj dodeljene. Kako močno
 mora tedaj ta nova dobrot, ki je s sv. roženkrancem
 sklenjena. Slovence vnemati, se še z večji gorečnostjo
 te bogoljubne molitve poprijeti. Eden zmed poglavitnih
 pomočkov, serca požlahtniti in mladost pred nekako
 divjačnostjo obvarovati, bi bilo obnovljenje že zlo opu-
 šene molitve sv. roženkranc, in sploh obilniši domača
 molitev. Otrokam divjačnost in serditost sploh ni vro-
 jena, ker sploh so otroci dobrovoljni; le potlej obdivja-
 jo tisti zmed mladosti, kteri začno ponočevati, v sla-
 be tovaršije hoditi, molitev opuštati in ob nedeljah zu-
 naj cerkve postajati, ali pa še celo po pivnicah se
 potikati, namesto v cerkev hoditi. Se vpije: Le šole,
 šole! same in edine šole zamorejo pomagati. Pa šole
 samo, če bi tudi dobre bile, same ne bodo vsiga pre-
 mogle, ako se doma ne bo z Bogam začelo delati, ker
 vsak vé, de zgleđ staršev in tovaršev več premore kot
 vse šole, in de izšolani tatovi in razbojniki nič blagši
 ne delajo, kot taki, ki niso šole vidili. Imel sim so-
 šolca, ki je potlej pobožnik bil, desiravno je znal brati
 in pisati, tacih tudi nekaj, ki so potlej tatovi bili. Tudi
 je neki gospod prav previdno rekel, de tisti možje, ki
 so v nekim velikim mestu l. 1848 take reči počenjali,
 pred kterimi bi le nekoliko pošten nezučen človek ob-
 liče zakril, in se čez mero srove skazali, so bili šo-
 lani in izšolani dečaki in možaki. S tem pa nikakor
 nimam namena kej zoper napravo šol reči, kterih Bog
 skorej dosti dobrih daj; temuč le to, de v samih
 edinih šolah tudi ni rešenja. „A jove principium!“ so
 ze stari rekli: z Bogam bi se moglo v vsih krogih člo-
 veškiga društva začeti, z Bogam bi mogli začeti tudi
 tisti delati, kteri proste želé omikati in oblaziti, ter jim
 z zgleđam djanske vere svetiti, potlej bi bilo kej boljši-
 ga upati. „Nisi Dominus edificaverit domum, in vanum
 laboraverunt, qui edificaverunt eam.“ „Pravični iz vere živi,“
 pravi sv. pismo; tedaj je le tisti pravičin, ki iz vere
 živi. †.

Razgled po kersanskim svetu.

Bosna je zahodnja obkrajna turškiga cesarstva v
 Evropi pod pašetam treh žimnic in obseže s turško Hro-
 vatijo in Hercegovino vred prostor 850 štirjaskih milj
 z 860.000 prebivavci. L. 1401 je bila sultanu pod-
 haračena in l. 1465 v turško krajino (provincio) spre-
 menjena. Plemstvo se je veči del poturčilo, in v nobeni
 krajini evropejske Turčije ni po razmeri toliko turkov,
 kakor ravno v Bosni; vender je nekaka polovica prebi-
 vavcov še kersanskih. Po južnih in vzhodnih krajih je
 njih večšina razkolniških grekov, na severu in severo-
 zahodu pa so veči del rimokatoličani; je jih blizo 200.000.
 Duhovno pastirstvo opravljajo katoličanam minihni mi-
 noriti, kteri imajo v deželi 3 poglavitne samostane in
 do 130 misjonskih ostajališ ali nekakih duhovnij (fará).
 Eden zmed rednikov ima pravice apostolskiga namest-

nika (vikarja). Hercegovina pa ima sama za se apost.
 namestnika. V pomanjkanji škofovskiga nadzorništva
 so se pa marsiktere napake vmesile, in pred nekaj
 leti bi bili pastirji, blez od Rusov okvašeni, skorej
 od Rima odpadli. Z avstrijskim posredovanjem so se
 nasprotniki zopet podali, vender rana se ni mogla tako
 hitro zaceliti. Dobra volja ljudstva je apostolskim se-
 dežu velika pomoč, de se bo že zdavnaj pripravljena
 škofijska vladija v deželo pripravila in s tem se bo tudi
 cerkveni duh poživil. Srenje same so željo razodele in
 izrekle, de bi bile rade Djakovarskimu škofu podverže-
 ne. — Djakovarski škef v Slavonii ima naslov bosnanski-
 ga in sirmijanskiga škofa. Ko je mogel v l. 1489 škof
 Bosno zapustiti, je svoj sedež v tem slavonskim mestu-
 cu zvolil, in je vladal le del svoje škofije, kar je je bilo
 pod kersansko državo, kakor škof, za bosnanske kato-
 ličane pa je bil, zavoljo težke zveze z Djakovaram,
 eden zmed bosnanskih misjonarjev s pravicami apostol-
 skiga namestnika pooblasten. Ko tedaj zdaj na to gre,
 de bi se oblast Djakovarskiga škofa čez celo Bosno raz-
 tegovala, in noben drug namen, kakor stari red vnovič
 postaviti, kteri je nekaj časa zavolj zunanje sile podert
 bil. Sliši se, de je Rim prav zadovoljin z bosnanskimi
 željami, Djakovaru se podvreči, in toliko kakor gotovo
 je, de je poslednje popotvanje papeževiga poslanca v
 Beligrad v zvezi s poravnanjem cerkvenih zadev v unih
 krajih.

Sveta semlja. Razpor zavolj svetih krajev na
 Jutrovim se v otomanskim svetovavstvu poravnava. Ta
 razpor je namreč med katoličani, ktere francoska vla-
 da zavetova, in med greškimi ločenci, ktere Rusija
 podpira. Gorečimu poganjanju La Valette-a francoski-
 ga poslanca se je zahvaliti, de turška vlada ni le samo
 francoskih pravic v dogovorih zastavljenih spoznala, ampak
 je razdela, de bo dogovorske spise zvesto spoštovala, pri-
 čimur je tudi na znanje dala, de zavoljo svoje naklon-
 njenosti in v svoj lastni prid prijateljstvo s Francoskim
 želi vterditi.

Iz Curiha na Švajcarskim. Ker je protestanska
 vlada katoliški samostan (kloster) sv. Urbana obropala
 in ogolila, je s tem tudi knjižnica Lucernskiga okroga
 za 40.000 bukev obogatela, kterih veči del je bogo-
 slovskiga in zgodovinskiga obsega. Zlasti se med njimi
 znajedejo imenitni bogoslovski spisi: Bog daj, de bi pre-
 kucuhi v njih zgubljeniga duha poiskali!

Angleško. 19. vel. serpana so imeli katoličani
 v Dublinu veliko zbiraljše. Dva protestanska pastorja
 Gregg in Cook sta mir poderala, ker sta katoli-
 čanam sovražne spise na zidove prilepovala, in sta
 bila v tem delu, ki ne kaže kej evangelske ljubezni,
 tolikanj goreča, de ji ni obzorništvu zamoglo ustaviči,
 dokler ji ni toča kamnov od vsih strani v njune lukne
 zapodila.

Zmés.

* Med 150 deželskimi jetniki v Pešti je tudi
 znani Turopoljski župan in madžaroman Josipovič, in
 znani Gesner, kteri je po ogerskim Slovenskim cesarju
 in tronu zveste Slovence preganjal in terpežil.

* Po južnih krajih Moravskiga kolera veliko moč
 dobiva. V neki duhovnij je v malo dneh 170 oseb
 zbolelo in njih 71 umerlo, med kterimi so tudi nekteri
 uradniki.

— Iz Turškiga se sliši od groznih pogoriš. V
 Škadru je pogorelo do 1000 hiš in štacun, v Drinoplu
 do 1200 hiš in založniš (magazinov); mesto Metelin
 je do čistiga pokončano.